

HRDINOVÉ NEPATŘÍ DO STÍNŮ

SKANDAR A PŘÍZRAČNÝ JEZDEC

A. F. STEADMANOVÁ

HOST

Skandar and the Phantom Rider

Text copyright © De Ore Leonis 2023

Illustrations copyright © Two Dots 2023

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd,

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London,

WC1X 8HB, A CBS Company

All rights reserved

No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher

Translation © Daniela Orlando, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1698-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-1699-5 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1700-8 (MobiPocket)

Tátovi, který mě naučil,
že člověk vždycky může přesehnout
do jiného člunu.

OSTROV

DIVOČINA

OHŇOVÁ OBLAST

ARÉNA
A DVOREC
CHAOSU

STŘÍBRNÁ
TVRZ

VODNÍ OBLAST

LÍHEŇ

RYBÁŘSKÁ
PLÁŽ

STROMOVÝ
DOMEK BURZY
TAJNOSTÍ

ČTYŘMEZÍ

KVĚTNÝ
VRCH

ZRCADLOVÉ
ÚTESY

VZDUŠNÁ OBLAST

ZEMNÍ OBLAST

DIVOČINA

IRSKO

OSTROV

ANGLIE

WALEŠ

Bílý
jednorožec
u Uffingtonu

PŘEDEHRA

Planinu zjizvenou bojem křižovali
za bezměsíčné noci dva jednorožci.

První jednorožec uháněl Divočinou tryskem a pobízel
ho maskovaný jezdec. Krokům druhého jednorožce udávalo
tempo prohnilé srdce jeho jezdkyňě. Byl to pomalý rytmus,
neměnný rytmus, rytmus srdce uvyklého chaosu.

Maskovaný jezdec dorazil na smluvené místo jako první.
Jediným světlem v nedozírné tmě byly plameny v jeho očích.

Díval se, jak Jehla přijíždí. *Buch, buch* tlejících kopyt jejího
jednorožce dopadalo do prachu jako paličky
na buben ve smutečním průvodu.

Když jezdce Jehlino nesmrtelné zvíře začalo obcházet,
v jeho očích prokmitl strach. Vždycky se jí děsil.

A to mu dodávalo sílu.

Jehla vycítila, že mu nahání hrůzu.
Vždycky se jí budou bát. A nic to s ní nedělalo.
„Je nejvyšší čas začít.“
Jehlin hlas nezněl tak docela lidsky.
Její slova tlela jako křídla jejího jednorožce.
Plamenooký špeh schýlil hlavu
a vyrazil zpátky do Čtyřmezí.
Jehla se za ním dívala, jak odjíždí.
Zdušený poryv větru jí čechral černý rubáš.
Nemyslela na porážku, kterou utrpěla, ani na syna,
jenž ji zradil. Myslela jen na budoucnost.
Protože jestli tu hru nemůže vyhrát,
tak změní pravidla.

KENNA

ZAKLEPÁNÍ

Kenna Smithová seděla v předvečer letního slunovratu na pláži a dívala se, jak slunce klesá do moře. Vytáhla z kapsy dopis od Skandara, zadívala se na obálku a pak ho zase odložila, neotevřený, zatímco se kolem ní rozsvěcela světla Margate. Už ho s sebou nosila tři dny. Chtěla si ho přečíst. Opravdu. Po bratrovi se jí stýskalo tak moc, že se v polospánku občas ve tmě nadechla a něco mu zašeptala. Něco legračního. Něco bázlivého. Něco tajného. A pak si vzpomněla, že je postel je prázdná. Že je prázdná už skoro rok. Skandar místo toho spí ve stromovém domku na ostrově a přes den se učí živelní kouzla se svým vlastním jednorožcem.

To byl ten problém s jeho dopisy. Připomínaly Kenně, že ona nikdy jednorožce mít nebude. Předloni neuspěla u zkoušky z líhnutí, která rozhodovala o tom, jestli je jí souzeno stát se

jezdčyní. To znamenalo, že nikdy nenaváže pouto s jednorožcem a nikdy nebude žít na ostrově. A od té chvíle před několika týdny, kdy Kenna přijela za Skandarem na návštěvu a seznámila se s jeho jednorožcem Čertovým kvítkem, pro ni bylo mnohem těžší bratrovsky dopisy číst.

Pořád musela myslet na to, že Skandar a Kvítka mají navlas stejné pohyby, jako by vznikli ze stejné duše. Na to, jak se černému jednorožci vlnily svaly na šíji a z křídel mu odletovaly jiskry jako smítka hvězdného prachu. Na nezkrtnou lásku ve Skandarových očích, když se díval na Kvítka. Na pouto sahající hlouběji než mezi bratrem a sestrou. Pouto schopné sesílat kouzla.

Kenna si ometla písek z nohou a nazula si školní boty. Předtím s ní na pláži byli její kamarádi, ti noví, kteří se o jednorožce nezajímali. Po návratu ze Skandarova cvičného závodu už ji tak otrávil, jak se jí všichni vyptávali na ostrov, až ve vzteku prohlásila, že je to horší verze pevniny a jednorožci jsou jenom strašidelní koně s ohybnými křídly. Většině lidí se to nelíbilo, ale ti, kdo byli proti jednorožcům, se k ní teď chovali jako ke své královně.

O přestávkách se shlukovali kolem Kenny a smáli se, když jim vyprávěla, jak jezdci musejí nosit otrhané staré bundy a bydlet v korunách stromů. A Kenna ucítila záblesk naděje, že by přece jen mohla patřit sem na pevninu. Že to dokáže. Letos se dokonce odmítla dívat s tátou na závod o Pohár chaosu. Dělal, že nevidí jeho ukřivděný výraz, když ho nechala sledovat světoznámý závod jednorožců v televizi samotného. Přestala myslet na to, jak zklamaná by z ní byla máma, a místo toho zevlovala v liduprázdném centru města se svými novými kamarády.

Kenna toho dne neviděla, jak se komodorkou Chaosu stala Nina Kazamová — první pevníňanka v dějinách, která vyhrála Pohár chaosu. Dělal, že jí to nevádí. Ale pak se zavřela ve svém pokoji a pustila si stovky videoklipů s Ninou a její jednorožkou

Zbloudilou blýskavicí, jak projíždějí pod cílovým obloukem. A došlo jí, že vlastně mezi své nové přátele nepatří, že to jen předstírá.

Po návratu domů vyfukala u hlavního vchodu věžáku Sunset Heights vstupní kód a myslela přitom na stromové domky, které zahlédla na ostrově. Pořád ji mrzelo, že nemůže žít se Skandarem a jeho přáteli v Hnízdě a mít dole ve stájích podobného jednorozce jako Čertovo kvítko. Pravda byla taková, že Kenna i po celých dvou letech pořád toužila po jednorozci víc než po čemkoli jiném na světě.

„Kenno?“

„Ahoj, tati,“ zavolala, když vcházela do bytu číslo 207.

Už byl oblečený na noční směnu na benzince. Ulevilo se jí — občas ho musela k odchodu do práce přemlouvat a ne vždycky se jí to podařilo. Ale dnešek byl jeden z těch lehčích dnů, o nichž se Kenna zmiňovala v dopisech Skandarovi, ne jeden z těch náročnějších, které si nechávala pro sebe.

V předsíni se protáhli kolem sebe v důvěrně známém tanečku. Pověsila si bundu na háček za jeho hlavou, zatímco on si zastrkával klíče do přední kapsičky u košile.

„Dívala ses do schránky?“ zeptal se táta.

Ve skutečnosti tím zjišťoval, jestli nepřišel dopis od Skandara.

„Jo, dívala jsem se. Nic,“ zalhala.

„No jo. Tak snad už brzo.“ Táta jí dal pusu na temeno. „Dobrou noc, beruško. Uvidíme se ráno.“

Když Kenna odcházela do svého pokoje, Skandarův dopis jí páčil v kapse. Věděla, že by se o něj měla podělit s tátou, ale neměla na to sílu, dneska ne. Byl večer před letním slunovratem. Po celé zemi dneska třináctiletí absolvovali zkoušku z líhnutí a všichni doufali, že o půlnoci uslyší pět zařukání na dveře — výzvu, aby se stali jednorozčímí jezdci. Kenna si byla jistá, že kdyby tátovi o tom dopisu řekla, chtěl by mluvit jen o tom, jak Skandara loni touhle dobou povolali na ostrov.

Táta chtěl vlastně pořád mluvit jenom o Skandarovi a Čertovu kvítku. Kenna z toho měla dojem, že ať udělá cokoli, ať už dostane dobrou známku z písemky z matiky, najde si novou kamarádku, nebo propláče večer, ani to nestojí za zmínku. Ale musela přiznat, že je to hezký pohled, vidět tátu šťastného. Po většinu jejího dětství se skoro ani neusmál. A tak byla skřípnutá mezi svými pocity a těmi tátovými.

Kromě svého smutku ale před tátou skrývala ještě něco. Kenna byla přesvědčená, že za Skandarovým nezvyklým odjezdem na ostrov je něco víc, než jim prozradil. Při pátrání po důkazu, že některé děti jsou tak nadané, že ani nemusejí skládat zkoušku z líhnutí, pročítla všechny knížky v knihovně, všechny webové stránky a všechna diskusní fóra.

Nic nenašla. Každé dítě, které oslavilo před letním slunovratem třinácté narozeniny, musí povinně podstoupit zkoušku z líhnutí. Tak to stojí v Dohodě. Je to zákon. Ale na Skandara se to zřejmě nevztahovalo. Kenna se styděla za ty nehezké myšlenky, které se jí honily hlavou. Byla odjakživa silnější, rychlejší, šikovnější. Pomáhala Skandara vychovat — kdyby byl výjimečný, poznala by to. A to on, i když ho měla moc ráda, nebyl. Neuměl se bez ní obejít. A to znamenalo, že Skandar něco zatajuje.

Už bylo pozdě. Kenna se převalila pod pokrývkou a opatrně položila Skandarův dopis na noční stolek. Přečte si ho zítra. Možná. Zadívala se na strop a opakovala si, že nebude čekat do půlnoci. Bude to třetí půlnoc bez zatukání a výzvy k odchodu na ostrov. Snažila se nepředstavovat si svého jednorozce, jeho barvu, jeho křídla a živelní příslušnost, jak to o letním slunovratu dělávala odmalička.

Ťuk. Ťuk.

Kenna se s trhnutím posadila. Že by si táta zapomněl klíče? Ale ne, vždyť ho viděla, jak si je dává do kapsy.

Ťuk. Ťuk.

Nebyl to sen. Byla zcela určitě vzhůru.

Po špičkách docupitala ke vchodovým dveřím a zaváhala. Jestli se ozve ještě jedno zaťukání, tak otevře. Jinak bude rozumná. Vráť se do postele.

ŤUK.

Kenna s bušícím srdcem rozrazila dveře bytu číslo 207 a uviděla před sebou bledého pána, celého oblečeného v černém. Měl zelené oči, které zatěkaly nalevo a napravo od ní a pak jí znepokojivě spočinuly na tváři. Jeho lícní kosti vypadaly v předsíňovém světle až nebezpečně ostře řezané. Když otevřel ústa, zableskl se v nich nezvykle mrštný jazyk.

„Dorian Manning.“ Napřáhl hubenou ruku.

Kenna jí nepotřásla.

„Ředitel Líhně a hlava Stříbrného kruhu.“ Významně si odkáshal a nakrčil nos, jako by čekal, že na to Kenna něco řekne. V tu chvíli připomínal potkana.

„Jasně...“ Kenně se při zmínce o Líhni rozbušilo srdce, ale podařilo se jí udržet klidný hlas. Zastrčila si pramínek hnědých vlasů za ucho. „A co tady děláte?“

„Přišel jsem s tebou uzavřít dohodu,“ prohlásil nabubřele.

Kenna začala zavírat dveře. Ten člověk byl očividně nějaký podivín, blázen do jednorožců. Byla to jen náhoda, že zaťukal v prvních minutách letního slunovratu. To zklamání se přidalo ke všem ostatním zklamáním, které Kenna už prožila, a její srdce se zatvrdilo ještě o špetku víc.

Ale dveře se nedověřely. Dorian Manning je zatarasil špičkou lesklé černé boty.

„Ty nestojíš o to, najít svého přisouzeného jednorožce, Kenno Smithová?“

KAPITOLA 1

KRVAVÝ PIKNIK

Skandar Smith se díval, jak si jeho černý jednorožec Čertovo kvítko olizuje krev ze zubů. Byl nádherný den na piknik. Srpnová obloha byla modřejší než vodní magie a teplé sluneční paprsky spolehlivě oddalovaly podzimní chlad.

„Kam se poděly všechny ty sendviče?“ zeptal se Mitchell Henderson. Hnědé brýle už mu sklouzly do půlky nosu. Plazil se po všech čtyřech a důkladně pátral v proutěném koši.

„Snědla jsem je, to dá přece rozum,“ odpověděla Bobby Brunová. Ani se neobtěžovala otevřít oči.

„Ty měly být pro všechny!“ vykřikl Mitchell. „Výslovně jsem je mezi nás rozdělil rovným dílem...“

Bobby se nadzvedla na lokti. „Já myslela, že je to piknik. Není snad baštění sendvičů přesně to, co se má na pikniku dělat?“

„Tumáš, Mitchelli.“ Po dece, na které seděli, se k nim přisunula Flo Shekoniová. „Můžeš si vzít ode mě, už jsem je vytáhla ze sáčku.“ Flo měla hádky ráda ze všeho nejméně, a tak nikoho nepřekvapovalo, že je ochotná vyměnit obložený chleba za chvíli klidu.

„Ten dělala Bobby?“ Mitchell začal podezřívavě okusovat okraj trojúhelníkové půlky toustu, který dostal od Flo.

Flo se zasmála. „To nevím, ale teď už si ho zpátky nevezmu. Jestli ho nechceš, dej ho Rudé noci.“

Skandar ležel opřený o Kvítkův bok a opeřená špička jednorozcova složeného křídla ho lechtala na krku. Takovou pohodu neprožil od chvíle, kdy před víc než rokem dorazil na ostrov. A byl šťastný. Jak by taky ne? Konečně někam patřil. Byl připoutaný k jednorozci. Měl kamarády — Bobby, Flo a Mitchella —, kteří s ním chtěli pořádat pikniky. Tvořili čtveřici a to znamenalo, že v jezdeckém učilišti zvaném Hnízdo bydleli ve společném stromovém domku. Všichni zvládli cvičný závod na konci prvního, holátkovského ročníku a teď měli vstoupit do druhého ročníku jako písklata.

Při vzpomínce na cvičný závod se mu rozbušilo srdce a Kvítko tiše zamručel, aby ho povzbudil. Po závodu, který zvládli s odřenýma ušima, čelili Skandar a jeho kamarádi smrtelně nebezpečné nepřítelkyni — Jehle — a bojovali proti armádě divokých jednorozců, s níž Jehla chtěla napadnout pevninu.

Skandar se od té doby snažil na Jehlu ani na děsivé zjištění, že je to jeho máma, vůbec nemyslet. Snažil se nevracet ve vzpomínkách k tomu, jak se hnala na svém divokém hnijícím jednorozci proti němu a Kvítkovi. Taky se snažil nemyslet na to, jak neřekl své starší sestře Kenně, že jejich máma je naživu. Zajel rukou do kapsy, aby se ujistil, že v ní pořád má dopis, který mu poslala těsně před letním slunovratem. Nevytáhl ho. Jen přejel palcem po okraji papíru, jako by se tím mohli sblížit, jako by si teď mohl přestat vyčítat, že před ní něco skrývá.

„No věřili byste tomu, že za pár týdnů už zase začne trénink?“ prohodila nervózně Flo s pohledem upřeným na svého jedno-
rožce Stříbrného korda, který kousek od nich pil z řeky.

„Já bych nejradši začala už zítra,“ odpověděla Bobby. Peří na rukou, které jí narostlo v důsledku mutace, se jí dychtivě načepýřilo.

„Ty akorát chceš začít otloukat lidi živelníma zbraněma,“ zaúpěl Mitchell.

Bobby se výhrůžně zazubila. „No jasně že chci. O to přece jde! Jak říkají pevnířani, budu si to užívat víc než blecha v luna-parku.“

Skandar se uchechtl, když uslyšel Bobbyino vymyšlené úsloví. Bobby na něj mrkla.

„Já bych radši zůstal tady.“ Mitchell se natáhl na záda a zavřel oči. „Je to jednodušší.“

S tím Skandar rozhodně souhlasil. Když poprvé přiletěl na ostrov, věřil, že existují jen čtyři živly — oheň, voda, vzduch a země. Ale jen co se vylíhl Kvítko, ukázalo se, že jsou spříznění s nezákonným pátým živlem, duchem, stejně jako Jehla. Skandar se s vydatnou pomocí své čtveřice po většinu prvního ročníku úspěšně vydával za vodovládce. Ale pravda nakonec vyšla najevo a teď, když všichni — kromě Kenny a táty — věděli, že je spřízněný s takzvaným živlem smrti, se za ním po každém visutém můstku a žebříku táhly šeptem pronášené poznámky. Než Hnízdo začne důvěřovat duchovládcí, bude to ještě dlouho trvat.

„Před zahájením výcviku dostaneme sedla,“ připomněla jim Flo.

Skandar vzdychl. „Vy dostanete sedla. Nevím, jestli si nějaký sedlář vybere mě.“

„To říkáš pořád.“ Flo se zamračila. „Ale Jamiemu nevádí, že jsi duchovládce. Když to nevádí tvému kováři, proč by to mělo vadit sedláři?“

„Jamie mě zná. To je jiný.“

„A je fajn,“ přidal se Mitchell. „Říkal, že moje vlasy vypadaj hustě.“ Planoucí pramínky vlasů se mu rozhořely jasněji, jako by se mutace chtěla předvést.

„Když je řeč o sedlovým obřadu.“ Bobby se mezitím posadila pořádně. „Doneslo se mi, že Sedla Shekoni si nevybíraj jezdců každéj rok. Je to tak slavnej podnik, že dává sedla jenom jezdcům, u kterejch si je jistej, že postoupí do závodu o Pohár chaosu.“ Oči se jí zamžily touhou. „Flo, ty přece doslova patříš do rodiny. Musíš o tom něco vědět, ne?“

Flo zavrtěla hlavou a stříbro v černém afru se jí zalesklo. „Táta mi nechce nic říct. Tvrdí, že by to nebylo fér, a podle mě má pravdu.“

„To je toho. To jsou celí zeměvládci,“ skuhrala Bobby, když vstávala, aby Sokolici otřela ze šedivé nohy bláto. Jednorozka na ni dohlížela, aby měla jistotu, že na ní nic nezůstane. „K čemu je dobrý se kamarádit se sedlářovou dcerou, když mi nevyzradí žádný tajemství?“

Nebyla to jen Bobby, kdo z Flo během posledních týdnů tahal informace o sedlařině. A protože Flo nechtěla ostatní jezdce a jezdkyň zklamat, začala se jim vyhýbat a schovávat se ve stromovém domku. Skandar nemohl písukatům vyčítat jejich zájem. Mít dobrého sedláře bylo základem jezdcova úspěchu, a každý proto chtěl vědět, jestli se Sedla Shekoni zúčastní obřadu. Olu Shekoni byl nejlepším sedlářem na ostrově, ale taky byl sedlářem nové komodorky Chaosu Niny Kazamové. Skandar pořád nemohl uvěřit, že někdo z pevniny jako on vyhrál závod o Pohár chaosu ani že z Niny je teď komodorka — nejdůležitější osoba na celém ostrově.

Kvítko vstal, rozpustile přitom štouchl Skandara křídlem a vydal se se Sokolicí k řece za Rudou nocí a Kordem. Tam si spolu začali hrát, přičemž ve hře zřejmě šlo o to, který jednorozec pozabíjí nejvíc ryb. Skandar si ani nebyl jistý, jestli jednorozci ryby jedí, ale Kvítko a Rudá noc po nich chňapali ostrými zuby, vyhazovali je

z vody a skvěle se u toho bavili. Kvítkovi se dokonce podařilo jednu z nich nabodnout na špičku svého černého rohu. Po několika kolech ale Sokolice zákeřně zmrazila jeden úsek řeky živelním poryvem a Rudá noc i Kvítko si narazili tlamy o tvrdý led. Kord povýšeně frkl, jako by odsuzoval jejich bláznění, a podmračeně se díval, jak rybky bezpečně proplovávají pod sklovitou hladinou.

Skandar byl rád, že si k pikniku vybrali vodní oblast. Z Hnízda sem sice doletěli za necelou půlhodinu, ale byl tady úplně jiný terén. Rovinou se vinuly řeky a jejich přítoky jako modré žilky a v jejich zákrutech bujně rašila tráva. Cestou letěli nad skloněnými vrbami, v nichž si obyvatelé kraje stavěli své stromové domky, a občas zahlédli rybářský člun proplovávající pod některým z visutých můstků křižujících zdejší kanály.

Uprostřed oblasti jim Mitchell ukázal vyhlášený plovoucí trh, kde si trhovci a trhovkyně z celého ostrova stavěli stánky na vodě. Někteří zákazníci při prohlížení zboží balancovali na dřevěných plošinách ve tvaru leknínových listů, zatímco jiní si odváželi zakoupené věci po proudu na veslicích. U říčních zákrutů se voda rozlévala do jezer, kde si ostrované a ostrovanky mohli jít zaplavat v průzračné vodě a žíznivá zvířata se mohla napít, pokud je ovšem zrovna neohryzávali hladoví jednorožci. Dokonce to tam i jinak vonělo...

Skandar začal nasucho dávit.

„Že tys snědl jeden z těch sendvičů, co je dělala Bobby?“ zeptal se soucitně Mitchell. „Já jí říkal, že nikdo nestojí o obloženej chleba s džemem, sýrem a droždívou pomazánkou, ale ona nedá na nikoho, natož na...“

„Cítíš to?“ přerušil ho naléhavě Skandar.

Jednorožci u vody začali hlasitě vřískat. Kvítko poodběhl od řeky a vylekaně zamával černými křídly. Jeho strach se v jejich vzájemném poutu slil se Skandarovým. *Ne tady*, říkal si Skandar. *Tady snad ne.*

Flo ho chytila za ruku. „Co se děje, Skare?“

Zvedl se vítr. Flo hrůzou vytřeštila oči a pak už Skandarovi bylo jasné, že se mu to nebezpečí nezdá. I ona už to cítila, ten žluklý puch rozkládající se pokožky, hnisajících ran a smrti. A ten mohl patřit jen k jednomu tvorovi.

„Musíme odsud zmizet. Jestli to takhle smrdí, určitě už je blízko!“ Skandar se rozběhl ke Kvítkovi, aby s ním odletěl pryč, než se hrozba objeví.

Jednorožcova šije byla vlhká potem. Ryčel ze břehu na něco dole ve vodě a oči mu měnily barvu z černé do rudé a zase do černé. I Skandar sklopil oči. Ostatní přistoupili k němu.

Začalo mu hučet v uších. Matně slyšel Floin výkřik, Mitchellovu nadávku a Bobbyin hlasitý nádech.

Ve vodě ležel divoký jednorožec.

A byl mrtvý.

Skandarovi se zasekl mozek. To přece nemůže být pravda.

„Já to nechápu,“ zachraptěl Mitchell. Něco takového by normálně nepřiznal.

V tekoucí vodě vířila a pěnila nesmrtelná krev divokého jednorožce. Hladké kameny a okolní rákosí jí byly pokryté a kolem obrovské rány v jednorožcově hrudi už bzučely mouchy. Skandara napadlo, že mrtvolu nejspíš unášel proud, než ji nakonec vyplavil v tomhle říčním zákrutu.

„Je určitě mrtvý?“ zašeptala Flo.

Mitchell si založil ruce. „Já to teda zjišťovat nepůjdu.“

Skandar s Bobby seskočili z nízkého břehu a začali se brodit vodou. Puch hniloby byl tak pronikavý, že z něj Skandarovi slzely oči. Kvítko nad ním poplašeně kvičel a znělo to tak mladě, jako když byl čerstvě vylíhlý. Skandar se ho pokoušel chlácholit skrz pouto, ačkoli sám měl všechny nervy v těle napjaté k prasknutí a byl připravený vyběhnout na břeh, pokud se u divokého jednorožce ukáže sebemenší náznak pohybu. Bobby s ústy odhodlaně staženými do ostré linky poklekla u průsvitného rohu kaštanového jednorožce.

Zavrtěla hlavou a Skandar se k ní sehnul. To už měl kalhoty zmáčené krvavou vodou. Z hlavy divokého jednorožce vystupovalo jedno rudé, nevidoucí oko. Skandar napřáhl ruku a zlehka zatlačil svrašťelé oční víčko. Na těch hustých řasách, tak podobných řasám jeho vlastního jednorožce, bylo něco, co v něm probouzelo neskutečný smutek. Ze břehu k němu dolehlo Kvít-kovo souhlasné zamručení.

„To asi bude mládě,“ zamumlala Bobby. „Není tak odpudivý jako některý z těch dalších divokejch jednorožců, co jsme viděli v Divočině.“

„Skandare!“ Mitchellův hlas přehlušil tiché zurčení řeky. „Musím tě odsud dostat pryč! Duchovládce? Divokej jednorožec? Tady tě nesmí nikdo vidět.“

Skandar vzhlédl k němu a k Rudé noci a zamrkal. „Duchovládci nedokážou zabít divoký jednorožce.“

„Divoký jednorožce nedokáže zabít nic. Mají bejt nesmrtelní a nepřemožitelní. A teď se na to podívejte.“ Mitchell si rozrušeně prohrábl planoucí vlasy.

„Tak pojď, Skare. Jdeme.“ Flo už se drápala na Kordův stříbrný hřbet. „Napadá mě pár lidí, kteří by to ještě rádi hodili na tebe.“

Skandarovi před očima vytanula tvář Doriana Manninga. Hlava Stříbrného kruhu byla na konci minulého roku jednoznačně proti návratu duchovládce do Hnízda.

Jakmile se Skandar bezpečně usadil na Kvítkovi, ještě se naposledy ohlédl na mrtvolu divokého jednorožce v řece pod nimi a zamrazilo ho. Divocí jednorožci neumírají. Mají žít věčně a mají být nezničitelní. Ale pokud se dají zabít, pokud existuje nějaký způsob... Jaká temná moc připravila o život nesmrtelníka, který měl žít — a umírat — navěky?

Máma? Snažil se nepřipouštět si nejočividnější odpověď. Představa, že už se jí vrátily síly natolik, že dokáže zabít nesmrtelného tvora, byla opravdu děsivá. Chtěl věřit, že za to není

zodpovědná, že tuhle neproveditelnou vraždu by dokázal spáchat jen někdo ještě mocnější a zlejší.

Jenže nikdo horší než Jehla ho nenapadal.

KAPITOLA 2

ZAPEKLITÝ PRAVOZPĚV

Za několik dní už záhadným úmrtím divokého jednorozce žilo celé Hnízdo. Hlídka našla mrtvolu při obchůzce jen pár hodin poté, co Skandarova čtveřice opustila vodní oblast. Vyučující kladli mladým jezdcům a jezdčyním na srdce, aby nedělali ukvapené závěry ohledně toho, kdo by za to mohl být zodpovědný, a počkali si na výsledky vyšetřování komodorky Kazamové. Ale zvěsti o Jehle se šířily, hlavně proto, že všichni jezdci kromě novopečených holátek měli pořád ještě letní prázdniny. Od divokého jednorozce ani Jehly je nemohlo nic odtrhnout a Skandar si všiml, že i šuškáni kolem něj sílí.

Všichni věděli, že Skandar čelil Jehle na konci prvního ročníku, ale většina jich nebyla obeznámená s podrobnostmi. Po vraždě divokého jednorozce však Skandar ve stromové jídelně — Žlabu — občas zaslechl, jak lidé probírají, jestli by o tom nemohl

něco vědět a jestli spřízněnost s duchovním živlem neznamená, že ví, co má Jehla za lubem. Být jediný duchovládce v Hnízdě rozhodně nemohlo být jednoduché, ale s neobjasněným úmrtím divokého jednorožce Skandar nepočítal. A zřejmě ani trochu nezáleželo na tom, že duchovní živel dokáže zabít jen připoutané jednorožce, ne divoké.

„Nevšímej si jich,“ radila mu Flo několik dní poté, co našli mrtvého jednorožce. „Oni to brzy pustí z hlavy.“

„Tím bych si nebyl tak jistej,“ ozval se Mitchell.

Flo se na něj otráveně podívala.

„No co?“ Mitchell si posunul brýle zpátky na kořen nosu. „Musíš přiznat, že je to děsně zajímavý. Jak se dá zabít nesmrtelná obluda?“

„Není to zajímavé, je to hrozné! A ostrovní zákony zakazují jezdcům lovit divoké jednorožce — jsou stejně tak součástí ostrova jako jezdci. Žili tady už před námi! I když nejsou, no, nejsou moc fajn.“

Bobby vyprskla. „Jedině ty bys popsala divokýho jednorožce jako něco, co ‚není moc fajn‘, Flo.“ Otočila se ke Skandarovi a povážlivě se zaklonila na židli. „Proč se tvoje máma vždycky tak dramaticky vrhá do něčeho, co ještě nikdo neudělal?“ Začala vypočítávat na prstech: „Uloupit nejmocnějšího jednorožce při závodě o Pohár chaosu, postavit armádu divokejch jednorožců, a teď ještě zabít di...“

Mitchell zachytil Bobbyinu židli a postrčil ji tak, aby se znovu opírala nohama o pevnou plochu. „Nemáme žádné důkazy, že za tím je Jehla. Nebo aspoň zatím ne.“

„Kdo jinej by za tím byl?“ zeptal se sklíčeně Skandar.

Všichni čtyři kamarádi chvíli seděli mlčky. Pak Flo začala mluvit o tom, jak velké starosti jí dělá její první schůze Stříbrného kruhu. Její jednorožec Kord nejenže se svou hřívou lesknoucí se jako roztavené stříbro vypadal působivě, ale taky působivý doopravdy byl. Stříbrňáci jsou na ostrově výjimeční, jsou to

nejvzácnější a od přírody nejsilnější jednorožci a s tím se pojí velká zodpovědnost... a nebezpečí. Teď když Flo zvládla cvičný závod a postoupila do písklecího ročníku, Kord měl čím dál větší páru a bylo načase, aby se Flo začala scházet se zbytkem těch, kdo jezdí na stříbrnících neboli s takzvaným Stříbrným kruhem, aby se dozvěděla víc o jejich historii, a především se naučila ovládat magii svého jednorožce.

„Když já je prostě nechci zklamat. Jsem po letech první jezd-kyně na stříbrňákoví! Co když budu dělat všechno špatně? Co když vůbec nebudu umět zvládat Korda? Co když mě nebudou mít rádi?“

„Nebuď směšná, Flo,“ prohodila s úsměvem Bobby. „Tebe mají rádi všichni. Jsi nejmilejší člověk na týhle planetě — je to strašně únavný.“

„Vážně?“ pípala Flo.

„Vážně,“ odpověděli Bobby, Skandar a Mitchell současně.

„Opravdu si myslíte, že to půjde dobře? Až budu trénovat se stříbrňáky?“

Skandar věděl, že ta otázka patří hlavně jemu. Stříbrňáci a duchovládcí spolu už dlouho soupeří — hlavně proto, že stříbrňáci jsou jediní připoutaní jednorožci, kteří jsou tak mocní, že je duchovládcí jako Skandar nedokážou zabít.

Pokusil se na ni povzbudivě usmát. „Půjete ti to skvěle.“

„Ale radši se moc nezmiňuj o Skandarovi,“ dodal Mitchell.

Zatímco Flo jim vykládala, co očekává od své první schůze Stříbrného kruhu, Skandar se neubráníl pocitu vděčnosti, že odvrátila hovor od Jehly.

Nastal konec srpna. Večer před sedlovým obřadem byli Skandar, Bobby a Mitchell ve svém domku a většinu času se nervovali. Mitchell trůnil na červeném sedacím pytlí u knihovničky, zuřivě listoval obrovskou bichlí nazvanou *Všechno o sedlech* a chrlil se

sebe náhodná fakta, jako by si myslel, že je z toho někdo bude zkoušet: „Tak za sedla platí Hnízdo... Věděli jste, že sedláři v roce 1982 stávkovali?“ Bobby si mumlala pod nos taktiku na závod, který se ráno poletí před očima sedlářů, a chystala si u toho jeden ze svých krizových sendvičů se sýrem, džemem a droždíovou pomazánkou. A Skandar seděl u studených kamen, dělal si starosti kvůli Jehle i sedlovému obřadu a znovu si přitom pročetl poslední dopis od Kenny — ten, který mu poslala těsně před letním slunovratem.

Ahoj Skare,

seš hodnej, že se ptáš na mě, ale ono opravdu není co povídat. Jsem v pohodě. Škola je v pohodě. Kamarádi jsou v pohodě. Táta je v pohodě. S penězma jsme v pohodě — díky tátově práci a jezdeckému příspěvku za tebe. V minulým dopise jsi psal, že doufáš, že jsem šťastná, ale asi víš, jak to doopravdy je. Pořád musím myslet na to, jaký to je jezdit na Kvítkovi. Trápí mě, že mi není souzenej jednorozec, Skare. Asi mě to bude trápit navždycky. Trápí mě, že už se nevidáme — moc mi chybíš a jednou za rok to fakt nestačí, víš? A trápí mě, že když jsme byli malí, nemívali jsme před sebou žádný tajnosti. Víím, že mi ted' stoprocentně něco tajíš. Určitě pro to máš svoje důvody, ale... Prostě budu asi muset počkat, jestli se zase někdy budu cítit šťastná. Bude to v pohodě, ale trvá to dýl, než jsem čekala. Jak je v Hnízdě? Jak se má Kvítko?

S láskou

Kenn

Skandar si už celé týdny znovu a znovu pročetl Kennina upřímná slova a pořád ho z nich bolelo břicho. Kenna se trápí. Je tak smutná, že už ani nepředstírá, že je v pořádku, jako to dělávala, když byli ještě malí. Jako kdyby už neměla sílu tvářit se jakoby

nic. A nějak na něm poznala, že jí něco zatajuje. Když v červnu přiletěla na ostrov, řekla mu: *Musejí něco tajit — musí tady být ještě něco.* Hrozně moc jí chtěl povědět o duchovním živlu, o svém tušení, že i ona je možná s duchovním živlem spřízněná, a proto jí nespravedlivě zabránili zkusit štěstí u dveří Líhně. Prozradit jí, že máma žije. Ale... neřekl jí to. Báł se, že by jí to tím ještě ztížil, a teď přemítal, jestli to nebyla chyba. Na její šokující dopis odepsal okamžitě a vypytał se, jak jí je, ale už to byly skoro dva měsíce a od Kenny mu pořád nepřišla žádná odpověď. Než úřad pro vztahy s jezdci odbaví dopisy, vždycky to pár týdnů zabere, ale takhle, takhle dlouho to ještě nikdy netrvalo.

PRÁSK!

Flo málem doslova proletěla dveřmi. Usmívala se od ucha k uchu a napůl položila, napůl upustila na podlahu čtyři velké kýbly.

„Překvapení!“

Bobby zamžourala na kýbly. „Překvapení... tys nám přinesla tisíc litrů mlíka?“

Mitchell zvedl hlavu od knihy. „Zejtra nás čeká hrozně důležitéj den, Florence.“

Flo k němu nakráčela a knihu mu zaklapla. Mitchell se ztvářil dotčeněji, než kdyby ho praštila.

„Poslouchejte,“ spustila a všechny je přejela pohledem. „Je to teď náročné kvůli tomu mrtvému jednorožci a zítřejšímu sedlovému obřadu. Říkala jsem si, že bychom se měli dneska večer nějak zabavit.“ Ukázala na kbelíky. „Už to plánuju věky,“ dodala rozpačtěji.

„Bezva nápad,“ ozval se Skandar a přistoupil k ní.

Bobby odložila sendvič. Mitchell zasunul knihu zpátky na policičku a všichni čtyři se zadívali do kbelíků. Byla v nich nějaká tekutá šlichta a ta měla v každém kýblu barvu jiného živlu — červenou, žlutou, zelenou nebo modrou.

„To je barva na natírání?“ zeptala se Bobby.